UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: & s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

A ante E

urn:nbn:de:hbz:466:1-98842

Visual Library

Aduerſor & auerſor hoc diſtãt: ꝙ aduerſor idẽ
ſcat qđ oppono: & dtõ iungiť: vt iſte aduerſať
illi parti. Aduerſor aũt regit accm̃. Oui. in Fa/
ſtis. Officioꝗ; leuẽ nõ anerſatus honorẽ: hoc ẽ
deteſtatus: dedignatus.

Aduerſum. Requi. in dictione Auertor.

Aduerſus. Ibidem.

Aduorſum. Ibidem.

Aduorſus. Ibidem.

Aduertor. Ibidem.

Adulor & adulo vſurpant auctores. Valerius
ma. Si Dioniſium adulares: iſta nõ eſſes. Si iſta
eſſe velles: Dioniſiũ nõ adulares. Et teſte Priſc.
tam dtõ q̃ accõ iungitur. Et producit du ſylla.
Iuue. Quid ꝙ adulandi gens prudẽtiſſima lau
dat Sermonẽ indocti: Oui. metamor. xiiij. No
ſtraꝗ; adulantes comitant veſtigia: donec. Lu
cretius. v. Longe alio pacto gãnitu vocis adu
lant. Eſt aũt adulari aſſentando blandiri. Hinc
Actius (referẽte Nonio) ait in prometheo. Vo
lans pennata cauda noſtrũ ſanguinem adulat.
Nam & ad irrationabilia verbũ hoc trãſferri
poteſt. Priſci. tamẽ dicit adulor verbũ eſſe cõe.

Adulo. Require ſupra in dicti. Adulor.

Adulter huius adulteri: & adultero huius adul/
teronis (q̃ videlicet vocabulo: Nonio referẽte:
Laberius vſus eſt) in vno ſcato accipi poſſunt
Vnde Adulteror & adultero. Hiero. in Math.
caplõ. v. Et qui dimiſſam duxerit: adulterat.

Adultero. Requi. ſupra in dicti. Adulter.

Adulteror. Ibidem.

A ante E

Aeas cũ æ diphthon. ſcribiť: teſte Apuleio. Flu/
uius eſt Epiri fluens ad occaſũ in pelagus Adri
aticũ Apolloniã verſus: teſte Strabone lib. vi.
&. vij. quẽ tñ in Ioniũ fluere ſcripſit Luca. cũ
dixit. li. vi. Purꝰ in occaſus pui ſʒ gurgitʒ Aeas
Ionio fluit inde mari. Et facit in gtõ Aeantis.

Aedes cũ æ diphthon. & cũ e in ſecũda ſyllaba:
teſtibꝰ Apuleio & Ser. in recto declinať: ac etiã
ædis cũ i: vt Nonius: Diomedes & Feſtus atte/
ſtantur. Dicta eſt aũt ædes vel ædis (teſte Var/
rone) de lingua latina ab aditu: ꝙ ſcʒ plano pe
de adibãt: Vnde etiã primã diphthõgi vocalẽ
accepit. Seruius vero ab edo deriuatũ tradidit:
eo ꝙ in illa ſacrificãtes edere conſueuerint. Nã
(vt ait ſup ſecundũ geor.) quædã ſunt noĩa: q̃
in initio diphthõganť: etſi a verbo nõ diphthõ
gato deſcendunt. vt ædes & æſculus: quæ cũ æ
diphthongo ſcribunť. & ab edo verbo: cuius
prima ſyllaba breuis eſt: & abſꝗ; diphthongo
ſcribitur: deriuanť Hæc ille. At Feſtus ait: ædes
domiciliũ in edito poſitum ſimplex atꝗ; vnius
aditus: ſiue vt pergit: iõ ædis diciť ꝙ in ea æuũ
degatur. Vnde ædificare. cũ ſit proprie (vt ſub
dit) ædẽ facere: poniť tamẽ abuſiue in oĩ gene/
re conſtructionis. Id quoꝗ; notãdũ eſt: ꝙ ædes
in ſingulari nu. de ſacra: hoc eſt de templo tm̃
dicitur. In pl̃i vero aliæ non ſacræ ædes intelli/
gũtur: vt ſcripſit Laurentius lib. elegañ. Quin
etiã in pl̃i pro templo ædes accipimꝰ: vt teſtať
Ser. ſup. ij. æneі. Quare minus erudite illud ſin
gulari a Romulo dictũ eſt. Ruſticus vrbanum
mus murẽ ſuſcipit æde. Vnde venit æditimus
(teſte Gellio lib. xij. noctiũ atticarũ) quaſi ædis
intimus: vt dicit Feſtus. qui & æditũus cũ u in
penultima ſyllaba (teſte eodem Feſto) efferri &
ſcribi põt. Hic & æditus & æditũens vocať: q̃ſi
ædẽ tuẽs. Hora. Sed tñ eſt operæpreciũ cogno
ſcere quales Aedituos habeat: hoc eſt cuſtodes
ædẽ tuentes. Lucretius lib. vi. Hoſpitibus loca
quæ cõplerant æditũẽtes. Hinc etiã ædilis diciť
qui & pro magiſtratu ponitur: & producit di.
Perſius. Fregerit heminas arreti ædilis iniquas
At vero edulis edule adiectiuum ab edo. abſꝗ;
diphthon. ſcribiť. & primã corripit. Hora. ſer.
xiiij. Vinea ſummittit capreas nõ ſemp edules

Aditũus. Requi. ſupra in dictione Aedes.

Aedis. Ibidem. Aeditimus. Ibidem.

Aedituens. Ibidem. Aedilis. Ibidem.

Aedon. Requi. in dictione Acus.

Aegæa cũ æ diph. in prima & media ſyl. nomen
eſt duarũ vrbiũ (vt ſcribit Ptolemæus) quarũ
vna eſt in Emathia: alia in Mauritania Cæſari/
rienſi. Aegæ pluraľ im̃ nu. cũ æ diph. in vtraꝗ;
ſyllaba. Vel Aege huius æges vrbs fuit Mace/
doniæ: teſte Herodoto. Ptole. dicit Aeges vrbẽ
eſſe Ciliciæ extremã: & eiuſdẽ nominis inſulã
ĩ mari ægeo: de vrbe ciliciæ (vt puto) intellexit
Luca. lib. iij. Malos & extremæ reſonant naua
libus Aegæ. Etſi de inſula illũ intellexiſſe dixe/
rit cõmentator. Aege etiã vocata fuit Amazo/
nũ quædam regina.

Aegeus cũ æ diphthon. in prima: & eu diphtõ.
ſecũda ſyllaba: diſſyllaba dictio. Theſei pater
fuit: de quo Catullus. Linquenť gnatũ ventis
cũ crederet Aegeus. Ab hoc Aegeo Ageũ ma
re quidã cognominatũ dicũt. Quod ſi verũ eſt
Ageus ægea ægeum: cũ æ diphthon. in prima
dũtaxat ſyllaba ſcribi debet. Plinius vero a ſco
pulo quodã inter Tenedon & Chion inſulas
conſurgente: atꝗ; capræ effigiem detinẽte: quã
græci αἰγα vocãt: nomen aſſumpſiſſe aſſerit.
Alij (vt Feſtꝰ ſcribit) ab Aege regina Amazo/
nũ: quæ in illo perit: cognominari volũt. Et ſic
ſiue αἰγα capra: ſiue ab Aege regina dicať: cũ
æ diphthon. in prima & ſecũda ſyllaba Aegæ
us ſcribi põt. Luca. lib. i. Ioniũ Aegeo frangat
mare. Hora. in epi. Idcirco nauẽ trans Aegæũ
mare vendas.

Aegæon cũ æ diphthõ. in prima & ſecũda ſyl.
nomen fuit propriũ gigantis: qui a poetis cen

...rum habuiſſe brachia deſcribiĩ: dicente Virgi. æenei.x. Aegæon qualis dicũt cũ brachia centũ

Aegæ. Requi.in dicti. Aegea. Aegæ. Ibidẽ

Aeger & egrotus cũ æ diphthongo ſcribitur: vt tradit Apuleius. Nam (vt ait) ab ago agis catãtiphraſim deduciĩ: eo ꝙ egroꝝ ſit actione vacare: vel potius ꝙ æger acrius agit ex infirmitate. At vero Pompeius ægrum inquit ex græco αεργοσ: qui eſt ſegnis deriuatur: a quibuſdã aũt (vt ſubdit) putaĩ a voce doloris appellatũ: quod eſt αί. Nec ab egeo deſcendit: quia ſcilicet æger virib9 egeat: & lętitia: vt Vgutio ſomniauit. Et tradit Seruius & corpe & animo æger dici poteſt. Virgi.iiij.georgi. Ipſe caua ſolans ægrum teſtudine amorẽ: hoc eſt mæſtũ. Idem æenei.iiij. Eſto ægrã nulli quõdã flexere mariti Simili quoq; mõ ægrotus & animo & corpe dicitur. Vnde Actius: referente Marcello in dictione conto pro contor: ait in Alpheſibœa. Aegroto curant animo ſufferre laborẽ. Hora. ſer.xiij. Me ægrotare pures animi vicio. Idẽ in epiſto. Nec qua longinquis armentũ ægrotat in agris.

Aegeria cũ æ diphthon. ſcribiĩ a Tortel. At vo Pompeius ab egerendo deriuari velle videĩ: ait em. Egeriæ nymphæ ſacrificabãt prægnantes: ꝙ eã putadãt facile conceptũ aluo egerere. Q. ſi ab egero egeria dicta eſt: abſq; æ diphthon. ſcribi debet. Vxor fuit Numæ Pompilij: conuerſa poſtea in fontẽ ſui noĩs: teſte Oui. meta. xv. & Faſtoꝝ.iij. vbi ait: Egeria ẽ quæ præbet aquas dea grata camenis. Illa Numæ coniunx conſiliumq; fuit. Aegira cũ æ diphthon. vrbs fuit Argiuorũ: teſte Herodoto lib. hiſtoriaꝝ.i. quã Plinius dixit eſſe littoralẽ vrbẽ in achaia: cui9 meminit Priſcia. in perchigeſi dicẽs: Aegiraq; inde Cithera: Calaria duas colonis.

Aegiale huius ægiales: & ægialia huius ægialiæ declinari põt. & cũ æ diphthon. & i latino ſcribiĩ. Stati. li. ſiluaꝝ.iij. Queſta eſt ægiale: queſta eſt Melibœ relinqui. Priſcia. in perihegeſi. Coniugis inceſtæ p fraudes ægialiæ. Vxor fuit Diomedis: teſte Homero li. iliados.v. Aegialeus eadẽ ſcriptura frater fuit Medeæ: als Abſyrtus vocat9 ab abſyrto fluuio: in quẽ (vt dicũt poetæ) cõuerſus fuit: dicente Cicerone lib.iij. de natura deoꝝ. Quid de Abſyrto fratre Medeæ: q apđ Pacuuiũ ægialeus ſcribiĩ. Aegialeus eadẽ ſcriptura dici põt litus: quo nomine (teſte Plin. lib.iij. naturalis hiſto. dicta eſt Achaia: propter vrbes (vt dixit) in littore per ordinẽ diſpoſitas. Agilla cũ gemino l vrbs eſt Tuſciæ: teſte Strabone: als Cærere vacatũ. de qua Syllius meminit lib.v. dicens. Litore correptum ſtagnis demiſit Agilæ.

Aegialea. Req.ĩ dic. Aegiale. Aegialeus. Ibidẽ

Aegialus. Requi. Ibidẽ. & in dictione Achaia.

Aegina cum æ diphthon. & i latino ſcribiĩ. Filia fuit Aeſopi regis Boetiæ a Ioue in ſpecie ignis grauidata: teſte Oui. lib. metamor.vi. De qua Stati. lib. thæbaidos.vij. meminit dicẽs: Si mõ placauit fœlix Aegina tonãtẽ. Eſt etiã Aegina inſula Pellopõneſo adiacẽs (teſte Prole.) & eiuſdẽ nominis vrbs in ea ab Aegina Aeſopi filia cognominata: quæ antea Enopia vocabaĩ: dicente Ouidio. metamor.vij. Enopiam veteres appellauere: ſed ipſe Aeacus Aeginã genitricis nomine dixit. Agina eſt qua inſeriĩ ſcapus trutinæ.i. in quo foramine trutina ſe vertit: vt ſcribit Põpeius. Angina fauciũ dolor: ſiue inflatio dicitur: teſte eodẽ Feſto. Mecer de viribus herbarũ. Subuenit anginæ melli vinoq; iugatæ. Hæc a græcis συναγχη diciĩ: latine ſynanche tranſfertur.

Aegis huius ægidis vel ægidos cũ æ diphthon. proprie eſt: teſte Seruio ſup.viij. lib. ænei. Munimentũ pectoris æreũ: habens in medio Gorgonis caput. Quod munimẽtũ ſi in pectore numinis fuerit: ægis vocatur. Si vero in pectore hominis: ſicut in antiquis imperatorũ ſtatuis conſpici poteſt: lorica diciĩ. Quod ſane ſenſiſſe videtur Virgi. cũ ait. Aegidaq; horrificã turbatæ pallados arma: Certatim ſquamis ſerpẽtem auroq; polibant. Cõnexos angues: ipſãq; in pectore diuæ. Gorgona deſecto vertentẽ lumina collo. Quod qdẽ apertius declarat Mar. in initio li.vij. epigramaton: dicẽs: Accipe belligeræ crudũ thorarcha mineruæ. Ipſa Meduſæ quo tumet ira deæ. Dũ vacat hæc Cæſar poterit lorica vocari. Pectore cũ ſacro ſederit: ægis erit. Aegides cũ æ diphthon. nomẽ eſt patronymicũ: ab ægeo Theſei patre: media tamẽ producta ſyllaba. Ouidi. Heroidum: Perfidus ægides ducentia fila ſecutus.

Aegides. Requi.in dicti. Aegis.

Aegira. Requi.in dictione. Aegeria.

Aegoceros huius ægocerotis cũ æ diphthõ. & c exili ſcribiĩ. Aĩal eſt als capricornus: qui a nõnullis ægoceron: huius ægocerontis declinaĩ.

Aegon cum æ diphthon. in prima: nomen fuit propriũ paſtoris: teſte Theocrito: quo videlicet noĩe Virgi. vſus eſt dicens. Non vero ægonis: nup mihi tradidit ægon. Eſt etiã Aegon eadẽ ſcriptura: Lemni inſulæ promontoriũ: vt dicit Lactan. gramma. Et a Papinio pro mari ægæo poniĩ: cũ ait lib. thæbaidos.v. quas ſpumiſer aſſilit Aegon.

Aegos cũ æ diphthongo: fluuius eſt Thraciæ Egos abſq; diphthon. pronomen eſt græcum linguæ cõmunis: quo etiã verbo nos vtimur. Quod quidẽ ab atticis egoge: a doricis autem egon dicitur: & Egone.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Aegroto.Requi.in dic.Aeger. Aegrot⁹.Ibidē
Aemulor(teſte Probo)cōe verbū eſt:dicim⁹ em̄
Aemulor te:& æmulor abs te. Vn̄ Aemul⁹ tā
paſſiue q̄ actiue ponit̄.Hora.in epi. Rupit hiar
bitā Timagenis:æmula lingua:pro æmulata.
Vir.æneі.v. æmula necdū tempꝫ geminis ca
nebat ſparſa ſenectus.i. inuida. Nōnunq̄ æmu
lus in bonā ptē accipit̄. Tullius ꝓ Marcello.
Illo æmulo atqꝫ imitatore ſtudiorum meorum ac la
borum.i.ſectatore.Aemulor(teſte Apu.)ab amo
deſcendit:a q̄ verbo(vt ait)primā diphthongi
vocalē accepit.
Aemulus.Requi.in dictione.Aemulor.
Aeneas & ænea in recto declinari pōt:teſte Quī-
tiliano:& cū æ diphthon.ſcribit̄:fuit ꝓpriū vi
ri Troiani nomē: de quo plura Virgi. Aenea
eadē ſcriptura: vrbs fuit in regione Creſſæa: te
ſte Herodo.de q̄ Liui⁹li.xl.meminit dicēs: Pro
ficiſcunt̄ a Theſſalonica æneā ad ſtatutū ſacri-
ficiū.Aenus vrbs eſt Thraciæ:teſte Ptole.& eo
dē noīe fluui⁹ Galliæ:vt idē Prol oñdit. Aenū
genus eſt vaſis: al's cacabus vocatū: cui⁹ dimi-
nutiuū eſt Aenulū: vt ſcribit Feſtus. Et nōnūq̄
diphthon. ipſa p dihæreſim diuidit̄: & tūc(vt
Gelli⁹ teſtat̄ & Ser.)antiquorum more aſpiratio
interponit̄. Vir.geor.i.Et folijs vndā tepidi de
ſpumat aheni. Horat.Sub noctē gelidā lignis
calefactat aheneū. Idē obſeruat̄ ī adiectiuo ahe
nus ſiue aheneus:vtrūqꝫ em̄ cōperit: qn̄ ſcꝫ(vt
dixim⁹)diphthōgus ipſa diuidi. Hora.in epi.
Si recte facies hic murus aheneus eſto. Virgi.
ænei.v. Oſſaqꝫ lecta cado texit Corynæus ahe
no. Quod ſane Ser.minus erudite expoſuit: cū
dixit:lecta.i. electa: cū potius hoc ī loco dixiſſe
debuerit:lecta.i.collecta. Nō em̄ eligebāt̄ cada
uerū cōbuſtorum oſſa:ſed colligebant̄.Aeneus ḡ
Aenus: Aereus in vno ſcato accipi pn̄t. Aeni
inſula eſt iuxta arabicū ſinum: fœlici adiacens
arabiæ: teſte Ptolemæo.
Aenea vrbs.Require in dictione Aeneas.
Aena vrbs. Ibidē. Aenus vrbs. Ibidē.
Aenū vas.Ibidem. Aenulū vas.Ibidē.
Aequalis.Require in dictione Aequæuus.
Aequæuus cū æ diphthon.in prima & ſecunda
ſyl.& æqualis(teſte Marcello)in vno ſcato ac
cipi pn̄t. Virg.ænei.vi. Aſt illū fidi æquales .i.
æquæui. Terenti.in Eunu.patris cognatū atqꝫ
æqualē archimenidem noſune:id eſt æquæuū.
Aequalis item ſimilis: & ex æquo dicitur.
Aequor cū æ diphthon. & cū o in ſecūda ſylla.
ſcribit̄: quinetiā æquur cū u.teſte Probo: ſicut
ebur. Et pro mari: ꝓ terra vel campo planicie:
pro aere ponit̄. Vir.ænei.v.Precipitēqꝫ Daren
ardens agit æquore toto .i. tota ſtadij planicie.
Idē. Aſpice biſſenos volitātes æquore cygnos
id eſt aere. Catullus. Cærula verrētes abiegnis

æquora palmis.hoc eſt: maria.
Aequur. Require in dictione Aequor.
Aer mediū eſt ſpaciū inter cœlū & terrā. Virgi.
ænei .v. Aera dimouit tenebroſum & diſpulit
vmbras.Nōnunq̄ aer ꝓ altitudine ponit̄. Vir.
geor.ij. Vbi aera vincere ſūmū Arboris haud
vllo iactu potuere ſagittæ.Aer itē ſonus vocat̄
Var. in andabitis: Aīa vt cōcluſa in veſica qn̄
ē arte ligata:ſi pculeris aera reddet. Aer græcū
eſt vocabulū.Nā apd' illos αηρ ſcribit̄.nec ab
εριϲ quæ eſt lis deſcēdit:quaſi ſit ſine lite p cō-
trarium: vt Vgutio ſomniauit.
Aereus.Requi.in dicti.Aereas.
Aerūna cū æ diph.ſcribit̄. nā ab αιρειν:qd' fe
tolerare deriuat̄. Neqꝫ ex e & Rumen cōponit̄:
vt cū Catholico ridiculus ſomniauit Vgutio.
As cū diph.ſcribit̄:teſte Apuleio.& vt qdā vo-
lūt:ab auri ſilitudine cognominatū ē.alij a grę
co αια:quæ eſt terra:dictū putāt. Var.autē ab
eſſe denoīatū tradidit. Vgutio ab aere:vl' ab eē
infinitō deriuatū dixit: & in vtraqꝫ deriuatione
ſōniauit. Aes totū p'le habuit:teſtibꝫ Pōpeio &
Priſci.Cato in oratiōe q̄ in ſenatu ſuaſit: vt plu
ra æra equeſtria fierēt.Nūc aūt arbitror opte-
re reſtitui: quominus duobꝫ milibꝫ ducentis ſit
ærū equeſtrū. Idē in eadē ora. De æribuſeque
ſtribꝫ:vel duobus milibus actū.Lucre.li.ij. Ar
mati in numerū pulſarent æribus æra.
Aeſculus cū æ diph.ſcribit̄: vt placet Ser.ſup.ij.
geor. nomē eſt arboris notæ. Aſculū oppidū ē
picēni(teſte Stra.)qd' Pto.dicit eē mediteraneū
Aeſchylus cū æ diph. & ch aſpirato & y græco
& vnico l. ꝓpriū fuit nomē poetæ tragici:de q̄
Hor. ī ar.poe. Poſt hūc pſonæ pallæqꝫ repertor
honeſtæ Aeſchilus & modic⁹ inſtrauit pulpita
tignis.
Aeſopus cū æ diph. fuit:teſte Gellio li.ij. noctiū
atticarū.quidā e phrygia fabulator.cui⁹ in pte
a Romulo quodā in latinū traductio: a pueris
legit̄. alius eodē noīe hiſtrio fuit famoſus:de q̄
meminit Cice.cū ait epl'a.i.li.vij. Deliciæ vero
tuæ noſter æſop⁹ eiuſmōi fuit.De hoc etiā Ho.
Quæ grauis æſopus :quæ doctus Roſcius egit
Nec de fabulatore phrygio intellexit Hora. vt
ſup hūc Horatij locū inepte Acrō exponit:hoc
æſopū genus eſt monilis:& corripit mediā ſyl
labā.Ouidi. de arte.Et fluere in tepidos æſopa
lapſa ſinus. Aeſopus eſt fluuius Troiæ:de quo
meminit in perihegeſi Priſci. cū ait:atqꝫ malos
lemures: & qd' pellit munus æſopi.
Aeſopum.Require in dictione Aeſopus
Aeſtimo.as.verbū cum æ diphthon. ſequente ſ
ſcribit̄:non aūt cū x: vt ſcribi præcipit Vgutio
Sed nec ab ex præpoſitione deducitur: vt idem
Vgutio ſomniauit: Sed componitur ex æs: &
τιμαω apprecio. & tam genitiuo q̄ ablatiuo

rūgit̄. Vale.max. Magno vbiq; p̄cio virt⁹ aeſtimat̄. Catul. Viuam⁹ mea leſbia: atq; amemus Rumoreſq; ſenum ſeueriorū. Oēs vnius aeſtimem⁹ aſſis. Ab ex & æſtimo ꝯponit̄ exiſtimo

Aeſtus cū æ diphthō. ſcribit̄: vt Apuleio placet Et tam ſecūda q̄ q̄rta declinatione veteres ꝓtulerunt: teſte Marcello: Pacuuiū rrferēte: dicentē in Chryſide: Aeſtu forte ex arido. æſtus tā maris q̄ ſolis ac æſtiui tp̄is flagrātia dicit̄. Nā marinū impetū vel cōmotionē æſtū Lucretius appellauit: dicēs. lib. iiij. Frigus vt a pluuijs: calor ab ſole: æſtus ab vndis. Inde æſtuo. as. verbū. Eſt aūt æſtuare feruere flagrare ardere. æ ſtiuare aūt dicim⁹: ſicut hyemare autūnare. Aeſtiua namq; (vt dicit Ser.) loca ſunt vmbroſa: in qb⁹ p̄ æſtatē calor vitat̄ ſolis. Statius: Et vmbroſi patuere æſtiua Lycei. Nōnunq̄ ꝓ ipſis gregib⁹ in æſtiuis morātib⁹ æſtiua ponunt̄: dicēte Vir. geor. iij. Nec ſingula morbi Corp̄a corripiūt: ſed tota æſtiua repente. Aeſtiuū itē adiectiuū ē. Calphur. eglo. v. Frigidus æſtiuas impellit nocti fer horas. Aeſtiua itē vrbs eſt Germaniæ: teſte Ptole. æſtas cum æ diphthon. etiā ſcribit̄: vt idem tradit Apuleius.

Aeſtuo. as. Requi. in dic. Aeſtus. Aeſtas. Ibidē

Aeſtiuo. as. Ibidē. Aeſtiua loca. Ibidē

Aetas. Requi. in dicti. Aeuū. Aeternus. Ibidē

Aether cū æ diphthon. & th aſpirato ſcribit̄. hic (teſte Lactantio Firmiano lib. i.) fuit creditus a cleanthe & Marimone laudatis phyſicis: ſūm⁹ deus. Quod etiā Virgi. tetigit: cū dixit geor. ij. Tū pater om̄ipotēs fecūdis imbrib⁹ æther Cōiugis in gremiū lætæ deſcēdit. Pronapides v̄o poeta græcus dixit illū fuiſſe Dæmogorgonis filiū: quē Chaos eius vxor tūc genuit: cū ignita exhalauit ſuſpira. Quare Anaxagoras: & poetæ noſtri illū ſecuti pro elemento ignis æthera ipſum poſuerūt: vt Oui. metamor. i. Hæc ſup̄ impoſuit liquidū & grauitate carentē Aethera nec quicq̄ terrenæ fecis habētē. At v̄o Ariſto. in libris quos de cœlo compoſuit: dixit æthera pro cœlo ponendū eſſe: ita vt dicat vocabulū ipſū ex ἀεί: quod eſt ſemp̄: & θέω qđ ē curro cōponi: q̄ſi p̄petuā volubilitatē indicet. Iuxta qđ etiā Oui. ait ad Cæſarē: Sic habites terras: & te deſideret æther: hoc eſt. cœlum

Aethra cū æ diphthō. & th aſpirato ſcribit̄. Nā ab æthere deriuat̄: & apud nos fulgorē ætherꝫ hoc eſt: cœli indicat. Vir. æneí. iij. Nā neq; erāt aſtrorū ignes: nec lucidus æthra. Syderea pol⁹ fuit & Theſei mater. Aliā eodē nomine ſcribit Tortellius filiā fuiſſe Pithei: Comitē & cōſiliū Helenæ. & inducit Oui. in ep̄la ad Parim dicentem: Cætera p̄ ſocias Clymeneq; Aetrāq; loq̄mur. Quæ mihi ſunt comites conſiliūq; duæ. Verū Tortel. fallit̄: nec Homerū in. iij. Iliados quē etiā in hui⁹ rei teſtimoniū inducit: recte intelligit. Nā Aethra Pithei filia: eadē eſt quæ & mater Theſei. Vñ Ariadne apud Oui. Theſeo obiecit dicens. Nec pater Aegeus eſt: nec tu es pittheidos æthre filius.

Aethiops cū æ diphthon. & th aſpirato & i lati. ſcribit̄. Fuit (teſte Plin. lib. vi. natu. hiſto.) Vulcani filius: a ſe æthiopiā omnē cui p̄fuit denominās. Et ab Aethiopia fit Aethiops & Aethiopus: teſte Ser. ſup̄ lib. vij. æneí. Cōperit̄ & in ſœ. ge. Aethiopiſſa: Nec a Chus filio Cam: qđ hæbraice æthiops interp̄tat̄: Aethiops deducit̄ vt Vgutio ſomniauit: ſed ab αἴθω qđ ē cremo: & ὤψ aſpectus deſcēdit. Duæ aūt ſunt Aethiopiæ: teſte Ser. vna circa ortū ſolis: alia circa ſolis occaſum in Mauritania.

Aethiopus. Require in dictione Aethiops.

Aethiopiſſa. Ibidem.

Aetolia cū æ diphthō. & t exili ſcribit̄: regio eſt cōtigua acarnaniæ: phocidiq; & locris: de qua Oui. lib. iij. de ſine titulo: Nec tanti calydon nec tota ætolia tanti.

Aethalia cū æ diphthon. & th aſpirato ſequēte a. inſula in mari liguſtico: vt oſtendit Ptolo.

Aeuū cū æ diphthon. ſcribit̄: nec ab eſſe infinito deducit̄: vt Vgutio ſomniauit: ſed ab αἰών auctore Apuleio: u littera interiecta hiatus cauſa. Inde æuitas & æuiternus. teſte Priſci. qđ & per ſyncopā ætas dicit̄: & æternus. Varro in pſeudenea: Per æuiternā hominū domū tellurē ꝓpero gradū. Placet hoc loco quorundā errorē refellere: qui hūc eundē Apuleiū putāt magiā ſcripſiſſe. Falſi em̄ ſunt: Nā qui magiā ſcripſit: hac līatura Apulegius vocat̄. Et hic fuit ſcriptor Priſciano anterior. Vnde idē Priſcia. tractatu de p̄teritis & ſupinis hui⁹ Apulegij in Hermagora: exemplū affert in preterito poſiui ꝓ poſui. Alter autē hac ſcriptura Apuleius: ſcriptor fuit Priſciano poſterior: qui de aſpiratiōe & diphthongo diſſeruit. Hic Apuleius in dictione plebs: an cū æ diphthon. ſcribi debeat Priſcianū inducit: cuius regulā in ipſa dictiōe nos etiam recitabimus.

Aeuitas. Requi. in dic. Aeuū. Aeuitern⁹. Ibidē.

A ante F

Affectus & affectio ī vno ſignificato accipi pn̄t: tam in malam q̄ in bonam partem.

Affecto as. actiuū eſt verbū: quinetiā & affector deponens Varro protulit. cū (referēte Diomede) ait. Affectatus eſt regnum bello.

Affectio. Require in dictione Affectus.

Affector. Require in dictione Affecto.

A ante G

Aganippe huius Agannippes: & aganippis huius agānippidis vel aganippidos declinari pōt Iuue. ſaty. vij. Cū deſertis aganippes Vallibus